

COO
BOO

SERAFÍNA
STARCOVA^a PALICA

ROBERT BEATTY

Serafína a starcova palica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Robert Beatty

Serafína a starcova palica – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

SERAFÍNA
a
STARCOVA PALICA

ROBERT BEATTY

COO
BOO

*Túto knihu venujem svojim čitateľom,
ktorí o Serafine a čiernom plášti povedali ostatným,
vďaka čomu mohla vzniknúť druhá časť.*

*Okrem toho aj Jennifer, Camille, Genevieve a Elizabeth:
mojim konšpirátorkám, spolutvorkyniam
a láskam môjho života.*

Sídlo Biltmore
Asheville, Severná Karolína
1899

**Tri týždne po tom, čo Serafína porazila
muža v čiernom plášti**

Serafína sa zakrádala lesom, ktorý zalieval mesačný svit. Držala sa tesne pri zemi a nespúšťala zrak zo svojej koristi. Len zopár desiatok centimetrov pred ňou si veľký lesný potkan pochutnával na chrobákovi, ktorého vyhrabal. Srdce jej bilo mocne a pravidelne, akoby sa prispôbilo jej pomalému a tichučkému plazeniu. Svaly jej hrali a bola pripravená na útok. No neponáhľala sa. Zakrúžila plecami, aby našla čo najvhodnejší uhol, z ktorého zaútočí, a čakala na správny okamih. Keď sa potkan zohol po ďalšieho chrobáka, vyskočila.

Práve v tej chvíli hlodavec kútikom oka zachytil jej pohyb. Serafína nedokázala pochopiť, prečo toľko lesných zvierat zamrzne od zdesenia, keď ich napadne. Keby videla, ako sa na ňu z tmy vrhajú čiesi zuby a pazúry,

bojovala by. Alebo by utiekla. Skrátka, určite by urobila aspoň *niečo*. Potkany, zajace a veveričky či ďalšie malé lesné tvory nie sú práve najodvážnejšie, ale ak sa od strachu nepohnú z miesta, ako im to pomôže?

Len čo skočila na potkana, bleskurýchle ho schmatla a pevne stisla v ruke. Teraz, keď už bolo neskoro, sa zrazu začal hemžiť, hrýzť a škriabať. Jeho nevelké chlpaté telo pripomínalo zvíjajúceho sa hada a drobné srdce mu divo búšilo. *No vidíš*, pomyslela si, keď v dlani pocítila jeho prudký tlkot. *Predsa len zápasíš*. Vtom sa jej zrýchлил pulz a zostrili zmysly. Odrazu jasne vnímala všetko naokolo – kŕkanie rosničky na konári asi deväť metrov za sebou aj piskľavé švitorenie osamelej sluky, ktoré k nej doliehalo z diaľky. Nad nesúvislým baldachýnom z lístia zazrela v mesačnom svite svištiaceho netopiera.

Zakrádanie lesom, číhanie na korisť aj pevné zovretie koristi bolo, samozrejme, súčasťou jej tréningu. Zvieratá, ktoré lovila, nezabíjala, to nepotrebovala. Tie tvory však netušia, že ich nechá žiť, dočerta! Rozsieva strach! Mohla by pre nich znamenať smrť! Tak prečo tesne pred tým, ako na ne skočí, zamrznú? Prečo neutečú?

Serafína si sadla na zem, oprela sa o starý pokrútený dub obrastený lišajníkom a zovretú päšť, v ktorej držala potkana, si položila do lona.

Potom ju pomaly otvorila.

Potkan sa čo najrýchlejšie rozbehol preč, ale hneď ho znova schmatla.

Niekoľko sekúnd ho stískala v dlani a vzápätí ju zasa otvorila.

Tentoraz potkan neutiekol. Iba sa chvel a dychčal, lebo bol príliš zmätený a vyčerpaný, aby sa pohol.

Serafína zdvihla vydeseného hlodavca vyššie, naklonila hlavu a dôkladne si ho obzerala. Lesný potkan nevyzerá tak odpudzujúco ako sivá háveď z kanálov, ktorú väčšinou chytá v suteréne Biltmoru. Tento mal na ľavom uchu jazvu po trhline. Asi sa už raz dostal do problémov. S tmavými očkami a roztrasenými fúzmi, ktoré mu čneli z dlhého špicatého ňufáka, jej pripadal skôr ako chutná a buclatá hnedá myška než ako ozajstný potkan. Práve na lovení týchto škodcov si vybudovala kariéru. No tohto si takmer dokázala predstaviť s klobúčikom a vo veste s gombíkmi. Náhle sa jej zmocnil pocit viny za to, že ho chytila. Zároveň však vedela, že keby sa opäť pokúsil ubziknúť, schmatla by ho, skôr ako by si to uvedomila. Nemala by čas na rozhodovanie, bol by to reflex.

Kým sa potkan usiloval chytiť dych, oči mu behali sem a tam. Hľadal únikovú cestu, ale neodvážil sa pohnúť. Tušil, že len čo sa pokúsi o útek, Serafína ho zasa chytí, že má v povahe zahrávať sa s ním, chniapať po ňom a držať ho v zovretí, kým napokon nezomrie.

No Serafína sa naňho pozrela a položila ho na zem. „Prepáč, kamoško, iba si trénujem schopnosti.“

Potkan na ňu zmätene zísal.

„Len choď,“ povedala mu milo.

Hlodavec vrhol letmý pohľad do húštiny plnej bodliakov.

„Nechystám na teba nijakú pascu,“ presviedčala ho. Zdalo sa, že jej neverí.

„Môžeš ísť domov,“ pokračovala. „Len hneď neutekaj, odcupkaj pomaly – v tom je ten trik. A nabudúce maj oči i uši na stopkách, aj keď máš pod nosom chrobáka, počuješ? V tomto lese číhajú oveľa horšie tvory ako ja.“

Prekvapený lesný potkan s natrhnutým uchom si niekoľkokrát pošúchal hlavu drobnými labkami a pokyvkal ňou, takmer akoby sa klaňal. Serafína odfrkla a zasmiala sa, čo hlodavca konečne prinútilo, aby sa rozhýbal. Rýchlo sa spamätal a vbehol do húštiny.

„Prajem ti pekný večer,“ zaželala mu. Predpokladala, že čím ďalej, tým viac si bude túto príhodu vo svojich spomienkach prikrášľovať, a keď sa vráti domov na večeru, žene a deťom povie, aký bol dnes odvážny. Usmiala sa pri predstave, ako celej rodine rozpráva, že si v lese pokojne hryzkal chrobáka, ale vtom sa naňho vrhol útočník a musel bojovať o holý život. Rada by vedela, či ju vykreslí ako zlovestnú mocnú beštiu, alebo len ako dievča.

V tej chvíli nad sebou začula zvuk, ktorý pripomínal šušťanie jesenného vetrička v korunách stromov. Ibaže v tú noc nefúkalo. Polnočný vzduch bol chladný, no v lese vládlo ticho a bezvetrie, akoby Boh zadržoval dych.

Napriek tomu zachytila nepatrný šepot, ktorý bol jemný ako vánok. Pozrela sa hore, ale videla iba konáre. Vstala a otrepala si jednoduché zelené pracovné šaty, ktoré jej deň predtým dala pani Vanderbiltová. Vzápätí vykročila po lese, natáhovala uši a pokúšala sa zistiť, odkiaľ k nej zvuk prichádza. Naklonila hlavu doľava, potom doprava, no šepot akoby sa nešíril z konkrétneho

miesta. Došla k skalnatému výbežku nad svahom, ktorý sa strmo zvažoval do lesnatého údolia. Videla odtiaľ do ďalekých diaľok a v hmle na druhej strane niekoľko kilometrov od nej sa črtali obrysy pohoria Blue Ridge Mountains. Popred mesiac pomaly prešla tenká vrstva striebřistých oblakov prežiarených svetlom. Mesačný svit vytváral okolo načuchraných mráčikov ligotavú svätôžiaru, presvecoval ich a na zem za Serafínou vrhal dlhý zubatý tieň.

Zastala na výbežku a pohľadom skúmala údolie pred sebou. V diaľke čneli špicaté veže a bridlicová strecha veľkolepého Biltmoru, ktorý obkolesoval čierny les. Svetlosivé vápencové múry zdobili chrliče v podobe bájných bytostí a krásne sochy starovekých bojovníkov. Na šikmých sklenených tabuliach sídla sa odrážali hviezdy a medeno-zlatý okraj strechy sa trblietal vo svite mesiaca. Na prvom poschodí obrovského domu spali manželia Vanderbiltovci so svojím synovcom a Serafíniným priateľom Braedenom Vanderbiltom. Hostí – členov rodiny, ktorí bývali mimo mesta, obchodníkov, vysokých vládnych predstaviteľov či známych umelcov – ubytovali v luxusných izbách na druhom poschodí.

Serafínin tatko mal na starosti parný vykurovací systém, elektrické dynamo, práčky s remeňovým pohonom a všetky ostatné hypermoderné prístroje v sídle. Žili v dielni, ktorá sa nachádzala v suteréne spolu s kuchyňami, pracovňami a komorami. Všetci ľudia, ktorých poznala a ľúbila, teraz na rozdiel od nej spali. Serafína však s prestávkami driemala cez deň, keď sa schúlila na

okennom parapete alebo ukryla v tmavom kúte suterénu, zatiaľ čo v noci sa potichučky a nebadane zakrádala hornými aj dolnými chodbami Biltmoru a strážila ich. Potom vždy skúmala kľukaté chodničky rozľahlých záhrad v okolí sídla, temné údolia lesa a lovila.

Mala dvanásť rokov, ale nikdy nepoznala život, ktorý všetci okrem nej nazývali normálny. Voľný čas trávila tým, že sa nepozorovane pohybovala po obrovskom suteréne a chytala hlodavce. Tatko ju napoly žartom pasoval za HLP – hlavnú lovkyniu potkanov. Serafína si však titul s hrdosťou privlastnila.

Tatko ju ľúbil a snažil sa ju vychovať, ako najlepšie vedel, hoci nie vždy k nej bol práve najcitlivejší. Rozhodne nebola nešťastná, že s ním každý deň večeria a v noci snorí po tmavých chodbách veľikánskeho domu, aby ho zbavila hlodavcov. Kto by bol? No v hĺbke duše sa cítila dosť osamelo a zmätene. Nikdy nedokázala pochopiť, prečo ľudia potme nosia lampáše, prečo pri chôdzi tak lomozia alebo čo ich núti spať celú noc, keď práve vtedy je všetko najkrajšie. Z diaľky špehovala už dosť detí v sídle, aby vedela, že nie je ako ony. Pri pohľade do zrkadla videla dievča s veľkými jantárovožltými očami, hranatými lícnymi kosťami a so strapatou hrivou s rôznymi odtieňmi hnedej. Nie, nie je normálne dieťa podobné tým, ktoré človek stretáva každý deň. Serafínu by ste vlastne ani *cez deň* nestretli. Je totiž tvorom noci.

Keď stála na kraji údolia, znova začula zvuk, ktorý ju sem priviedol – akési jemné chvenie či šepot, unášaný veternými prúdmi, ktoré viali vejuce vysoko nad ňou.

Na čiernej oblohe viseli hviezdy i planéty a jagali sa, ako by v nich prebývalo desaťtisíc duší, ale nedozvedela sa z nich, odkiaľ sa zvuk šíri.

Vtom sa pred mesiacom mihol malý tmavý obrys a zmizol. Serafinino srdce vynechalo úder. Čo to bolo?

Pozorne sa tam zadívala. Popred mesiac preletela ďalšia silueta a po nej ďalšia. Najprv si myslela, že to musia byť netopiere. Lenže tie nelietajú priamočiaro.

Zamračila sa. Miatlo ju to, no zároveň fascinovalo.

Popred mesiac prebleskovali stále nové a nové drobné tieň. Zahľadela sa vysoko na oblohu a zbadala, že hviezdy miznú. Vypleštila oči. Postupne si však uvedomila, čo vidí. Keď poriadne prižmúrila oči, zazrela, že ponad údolie sa prehánajú veľké krdle spevavých vtákov. Nie jeden či dva, ale tucty. Leteli v dlhých, zdanlivo nekonečných radoch a pripomínali mračná. Zaplnili celú oblohu. To, čo počula, bol tichý trepot tisícok malých krídel vrabcov, orieškov a chochláčov, ktoré sa vydali na jesenný let. Vyzerali ako drahokamy – niektoré boli zelené a zlaté, iné žlté a čierne či prúžkované a bodkované, no premávali ich tam tisíce a tisíce. Zdalo sa, že už je neskoro, aby teraz odlietali, ale predsa len sa vybrali preč. Ponáhľali sa, mávali krídelkami a na zimu sa sťahovali na juh. Presúvali sa potajomky pod rúskom noci, aby sa vyhli jastrabom, ktoré ich cez deň lovili. Cestou sa orientovali podľa horských hrebeňov pod sebou a žiarivých hviezd na oblohe.

Kolísavé a trhavé pohyby vtákov Serafinu vždy tak dráždili, že pri pohľade na ne sa jej zvýšil tep, no tento-

raz nič také necítila. Dnes večer jej smelosť a krása vtákov, ktoré putovali ponad hornaté územia kontinentu, doslova prúdili srdcom. Mala dojem, že taká udalosť sa odohrá iba raz za život. Potom si však uvedomila, že vtákom tú cestu ukázali rodičia a starí rodičia, že tadiaľ lietajú už milióny rokov. Tá udalosť bola jedinečná len preto, že sa odohrala pred jej očami, že bola tu a videla ju. Zostala v nemom úžase.

Keď sledovala vtáky, spomenula si na Braedena. Zbožňoval ich ako všetky ostatné zvieratá.

„Kiežby si si to mohol pozrieť,“ šepla, akoby bdel na posteli a počul ju aj z diaľky niekoľkých kilometrov, ktoré ich delili. Túžila po tom, aby mu o svojom zážitku mohla porozprávať. Želala si, aby stál pri nej, díval sa na hviezdy, na vtáky, na striebristé oblaky a krásu žiarivého mesiaca. Vedela, že keď sa s ním znova stretne, hneď mu to povie. Ibaže slová, ktoré človek vraví cez deň, nedokážu zachytiť pôvab noci.

Pred niekoľkými týždňami s Braedenom porazili muža v čiernom plášti, ktorý pri tom roztrhali na kusy. Serafína a Braeden boli spojenci a dobrí priatelia. Opäť jej zišlo na um, že už niekoľko nocí ho nevidela. Tentoraz ju to ešte väčšmi znepokojilo. Každú noc totiž v dielni očakávala jeho návštevu, no ráno si líhala do posteľe sklamaná a zhrýzali ju pochybnosti. Čo robí? Azda mu niečo bráni v tom, aby sa za ňou zastavil? Alebo sa jej vyhýba naschvál? Bola taká šťastná, že má konečne kamaráta, s ktorým sa môže pohovárať. Pri myšlienke, že ho už možno omrzela a nezostáva jej nič iné, len sa po

nociach zakrádať domom sama, ju pichlo pri srdci. Sú priatelia, tým si bola istá. Bála sa však, že cez deň nepatří do jeho života na horných poschodiach. Mohol na ňu tak rýchlo zabudnúť?

Len čo sa vtáky vzdialili a zázračný okamih pomínul, zahľadela sa na údolie a premýšľala. Odkedy porazila muža v čiernom plášti, pokladala sa za jednu zo strážkyň, ako boli mramorové levy, ktoré stáli po oboch stranách hlavného vchodu do domu a ochraňovali ho pred démonmi a zlými duchmi. Predstavovala si, že nie je iba HLP malých štvornohých škodcov, ale aj rôznych iných votrelcov. Tatko ju stále varoval pred svetom, pred nebezpečenstvami, ktoré jej môžu opantať dušu, a po všetkom, čo sa stalo, si bola istá, že démoni existujú.

Už týždeň cíhala a čakala, akoby držala stráž, no netušila, kedy ani v akej forme sa démoni zjavia. Pravdupovediac, v hĺbke srdca sa najväčšmi obávala toho, či bude dosť silná a dôvtipná – či bude lovkyňa, alebo skončí ako korisť. Čo ak malé zvieratá ako lesný potkan a veвериčka cítia, že sú blízko smrti? Pokladajú sa za korisť? Možno takmer očakávajú, že zomrú, a sú na to pripravené. O Serafíne sa to však rozhodne nedalo tvrdiť. Mala kopolu práce.

S Braedenom sa poznajú krátko a tohto priateľstva sa nemienila vzdať iba preto, lebo práve natrafili na problém. Navyše ešte len začína chápať, čo ju viaže k lesu a kto vlastne je. Teraz, keď sa stretla zoči-voči s Vanderbiltovcami, tatko od nej chcel, aby sa cez deň správa-

la ako pravá dáma. Pani V. ju brávala k sebe a vždy sa jej milo prihovárala. Už sa pohybovala nielen v suteréne a v lese, ale aj na poschodiach. Kým predtým nemala takmer nijakých známych, zrazu ich je akosi priveľa a ťahá ju to na tri strany naraz. Po toľkých rokoch, počas ktorých jej jediná rodinu predstavoval tatko, je však fajn začať nový život.

Zatiaľ bola spokojná. Keď sa ocitla v nebezpečenstve, chcela bojovať a žiť. Kto by nechcel? No čo keby prišlo tak náhle, že by ho nezbadala? Čo ak sa z oblohy znesú pazúry a zabijú ju, prv než si ich všimne, ako keď sova zaútočí na myš? Čo ak skutočným nebezpečenstvom nebolo iba to, či dokáže odvrátiť nejakú hrozbu, ale to, či ju rozpozná, kým nebude neskoro?

Čím viac uvažovala nad kŕdľami vtákov, ktoré videla, tým väčšmi sa znepokojovala. Hoci bolo ešte dosť teplo, nemohla prestať myslieť na to, že v decembri by sa už nemali sťahovať. Zamračila sa a začala na oblohe hľadať Polárku. Keď ju našla, uvedomila si, že vtáky neletia správnym smerom. Dokonca si ani nebola istá, či sú to tie druhy vtákov, ktoré na zimu odlietajú na juh.

Ako tak stála na skalnatom výbežku nad svahom, do kostí sa jej vkradol mrazivý strach.

Pozrela sa tam, kam sa vtáky presúvali, a potom na druhú stranu, odkiaľ prišli. Vzápätí vykukla ponad tmavý les. Snažila sa pospájať si v hlave súvislosti. Vtom jej došlo, čo sa deje.

Vtáky neodlietali.

Utekali.

Zhlboka sa nadýchla a jej telo hneď zareagovalo na celú situáciu. Rozbúšilo sa jej srdce a svaly na rukách i na nohách sa jej napli.

Cítila, že sa čosi blíži.

A príde to už čoskoro.

Serafína po chvíli zachytila v diaľke akýsi zvuk. Nebol to však trepot vrabčích krídel ako krátko predtým a tentoraz to nezaznelo zo vzduchu. Naklonila hlavu a započúvala sa. Zdalo sa, že zvuk prichádza z údolia.

Postavila sa čelom k nemu a ruky si priložila k ušiam. Ten trik sa naučila pri napodobňovaní netopiera.

Počula slabé rinčanie postroja a dupot kopýt. Stiahlo jej žalúdok. Natrafiť na ten zvuk uprostred noci bolo čudné. K sídlu sa po vyše štvorkilometrovej kľukatej ceste trmácal voz ťahaný záprahom. Keby tam mieril cez deň, nebolo by na tom nič zvláštne. No v noci do Biltmoru nikto nechodí. Niečo sa stalo. Je to posol, ktorý prináša zlé správy? Vari niekto zomrel? Alebo sa znova rozpúta la vojna Severu proti Juhu? Aká pohroma postihla svet?

Serafína zišla zo skalnatého výbežku a ponáhľala sa do údolia. Predierala sa lesom k jednému z oblúkovitých tehlových mostov, kadiaľ viedla cesta ponad potok. Spoza lístia horského vavrína ukradomky sledovala, ako tade prešiel starý ošarpaný koč. V záprahu väčšinou bývali nanajvýš dva kone, ale tento koč ťahali štyri tmavohnedé žrebce s mocnými napnutými svalmi. Ich koža sa v mesačnom svite leskla od potu a nozdry sa im rozširovali.

Serafína sťažka preglgla. *Toto nie je posol.*

Braeden jej povedal, že žrebce sú divoké a ťažko ovládateľné – kopú pohoničov, hryzú ľudí a najmä neznášajú iné žrebce –, no tieto štyri ťahali koč svorne.

Keď sa pozrela na miesto pohoniča, vzadu na krku pocítila zimomriavky. Na kozlíku nikto nesedel. Kone cválali v energickom rytme, akoby ich poháňal skúsený kočiš, ibaže nijakého nevidela.

Serafína stisla zuby. Toto nie je dobré znamenie. Cítila to v kostiach. Koč smeroval rovno do Biltmoru, kde všetci tvrdo spali a nemali potuchy, že prichádza.

Len čo zabočil a zmizol jej z dohľadu, rozbehla sa za ním.

Bežala po stopách koča, ktorý sa šinul po kľukatej lesnej ceste. Bavlnené šaty, ktoré jej dala pani Vanderbiltova, neboli pridlhé, takže sa jej nemotali pod nohy, ale udržať tempo s koňmi pre ňu bolo prekvapujúco ťažké. Uháňala lesom, preskakovala spadnuté kmene a predierala sa pomedzi paprade. Skákala ponad jarky a liezla po kopcoch. Využívala skratky, lebo na ceste boli zákruty,

ktoré vytvorila rieka. Zhlboka sa pri tom nadychovala a hrud' sa jej prudko dvíhala. Hoci pred chvíľou cítila strach, teraz keď sa snažila dohnať kone, na tvári sa jej zjavil úsmev. Dokonca sa aj zasmiala, a tak sa jej v behu dýchalo ešte ťažšie. Popri skákaní a utekaní si totiž uvedomila, ako zbožňuje vzrušenie, ktoré sa jej zmocní, ak niekoho prenasleduje.

Potom však kone z ničoho nič spomalili.

Serafína okamžite prestala bežať a prikrčila sa.

Žrebce zastali.

Schovala sa za krovie rododendronov na dohodenie kameňom od koča a usilovala sa chytiť dych.

Prečo sa koč zastavil?

Kone znepokojene hrabali kopytami a z nozdier sa im valila para.

Pozorovala koč a srdce jej tlklo ako opreteký.

Vtom sa kľučka na dverách pohla.

Serafína sa skrčila až k zemi.

Dvere sa pomaly otvorili.

Mala dojem, že vnútri sú dve postavy, no zahaľovala ich taká tma, akú ešte nevidela. Dnu sa mihol čierny tieň, ktorý napriek svojmu ostrému zraku nedokázala rozpoznať.

Napokon sa odtiaľ vynoril vysoký šlachovitý muž s koženým klobúkom so širokou strieškou. Mal tmavý kabát zničený od slnka, dažďa a vetra, dlhé zauzlené sivé vlasy, sivé fúzy i bradu – pripomínali jej mach, ktorý visí z hrboľatej kôry stromu. Keď zliezol z koča a postavil sa na cestu, s pokrivenou palicou v ruke sa zahľadel do lesa.

Hneď za ním sa z koča vykradol írsky vlkodav, ktorý vyzeral dosť zlovestne. Nasledoval ho ďalší. Mali veľké a chudé telá, široké hlavy s čiernymi očami a škaredú, hustú čiernosivú srst'. Z koča ich vyšlo dokopy päť. Stáli pri sebe a obzerali sa po lese, akoby hľadali nejakú korisť.

Serafína sa bála vydať čo i len najmenší zvuk, a tak sa nadychovala pomaly a nepravidelne, najopatrnnejšie a najtichšie, ako dokázala. Srdce jej divo búšilo. Chcela utiecť. *Ani sa nepohni*, hovorila si v duchu. *Zostaň na mieste*. Bola presvedčená, že ak neprezradí svoj úkryt, nezbadajú ju.

Zdalo sa jej, že muž precestoval veľkú diaľku, hoci si nebola istá, prečo má ten pocit. Možno pre dlhý zodratý kabát –, a aj koč pôsobil dosť opotrebované. Serafínu prekvapilo, keď zavrel dvere, odstúpil nabok a pozrel sa na kone. Žrebce sa hneď pustili do cvalu a uháňali, akoby ich ktosi plesol bičom. Koč sa jej onedlho stratil z dohľadu a toho, kto zostal vnútri – nech to už bol ktokoľvek – odvážal k Biltmoru, zatiaľ čo bradatého chlapa so psami nechal v lese. Neznámy nevyzeral, že ho to vystrašilo či rozrušilo. Správal sa, akoby bol presne tam, kde chce byť.

Nato povedal čosi, čomu Serafína nerozumela, a svorka psov sa zhromaždila okolo neho. Tie beštie s obrovskými labami a hrubými pazúrami jej pripadali odporné. Boli úplne iné než normálne psy, ktoré ňuchali po zemi a skúmali les. Všetky upreli oči na pána, akoby očakávali pokyny.

Mužovu tvár zahaľoval ohnutý okraj klobúka, ale keď nadvihol hlavu k mesiacu, Serafína zalapala po dychu. V jeho striebriстых očiach, zasadených do drsnej, vetrom ošľahanej tváre, planula moc. Pomaly pootvoril ústa, akoby sa pokúšal vdýchnuť mesačný svet. Keď si už myslela, že čosi vysloví, vydal najdesivejší zvuk, aký kedy počula. Bol to dlhý a chrapľavý škrekot. V tom okamihu sa spomedzi stromov nad ich hlavami vynorila plamienka driemavá – sova biela ako duch. Krídlami síce trepotala takmer nečujne, no vzápätí mužovi odpovedala hrôzostrašným kvílením. Pri tom zvuku jej prešli po chrbte mrazivé zimomriavky. Keď preletela okolo Serafíny, obrátila k nej strašidelnú hlavu s plochou tvárou, akoby prehľadávala les a bola na love. Serafína sa pritisla k zemi ako vyľakaná myš.

Len čo sova zmizla v polnočnej tme, Serafína znova vykukla na cestu. Vtom jej zastalo srdce. Bradatý muž a jeho päť loveckých psov hľadalo tam, kde sa schovávala. Oči neznámeho sa stále nadprirodzene leskli, hoci už odvrátil tvár od mesiaca. Serafína sa usilovala presvedčiť samu seba, že v hustom lístí ju nemôžu zbadáť. Nedočkala sa však striasť príšerného strachu, že presne vedľa, kde je. Zem pod nohami sa jej z ničoho nič zdala akási klzká a brečtan akoby sa začal plaziť po lesnej pôde. Nato začula tikot a po ňom dlhý chrapľavý škrekot. Vzadu na krku náhle pocítila mužov dych. Okamžite sa strhla a prudko sa obrátila, ale nevidela nič okrem tmy.

Neznámy si vložil do vrecka hrčovitú ruku s hrubou kožou a vytiahol čosi, čo vyzeralo ako zdrap tmavej látky.

„Oňuchajte to,“ nariadil psom hlbokým a zlovestným hlasom. Jeho drsná tvár a brada, jednoduché oblečenie a spôsob rozprávania v nej vzbudzovali dojem, že pochádza z Apalačských vrchov – že sa narodil aj vyrastal v tamojších skalnatých roklinách a trnistých zákutiach.

K tmavej látke pritisol ňufák prvý vlkodav. Keď sa odtiahol, doširoka otvoril papuľu, z ktorej mu stekala slina, a zacvakal vycerenými tesákmi. Vzápätí začal vrčať. Potom k látke pričuchol aj druhý a tretí pes a postupne sa pri nej vystriedalo všetkých päť. Pri ich zlovestnom a nenávisťnom vrčaní Serafíne od strachu stiahlo žalúdok. Jej jedinou nádejou bolo, že pachová stopa ich zavedie na opačnú stranu.

Neznámy sa pozrel na svorku loveckých psov. „Naša korisť je blízko,“ povedal. Nato výhražne zavelil: „Choďte po pachu! Nájdite čierneho!“

Psy zavylí divo ako vlky, vyskočili a vyrazili do lesa. Aj Serafína podvedome vyskočila. Tak veľmi túžila utiecť, že nedokázala nehybne čakať. No musela ostať v úkryte. Iba tak mohla prežiť. So zdesením však zistila, že vlkodavy bežia rovno k nej.

Nevedela, čo si počať. Má sa ďalej schovávať? Má bojovať? Alebo utiecť? Veď tie psy ju roztrhajú na kusy.

Práve keď si uvedomila, že musí uniknúť, zistila, že je neskoro. Nemala šancu. Stislo jej hrud'. Stuhli jej nohy. Od hrôzy celá zamrzla.

*Nie! Nie! Nie! Nevzdávaj sa! Nie si potkan ani veverica!
Musíš sa rozhýbať!*

Zoči-voči istej smrti urobila to, čo by spravil každý rozumný lesný tvor: vyskočila tri metre do výšky, vyškriabala sa na konár, prešla po ňom a ako lietajúca veverička sa zúfalo vrhla na ďalší strom. Odtiaľ sklzla na zem a utekala preč ako o život.

Psy zúrivo zavyli, pustili sa za ňou a chniapali po nej. Naháňali ju, ako keď svorka vlkov chytá srnu. Boli to však *lovecké psy*, čo znamená, že sa nenarodili a nechovali ich preto, aby vystopovali a zabili také malé zviera, akým je srna. Vyšľachtili ich na stopovanie a zabíjanie *vlkov*.

Serafína sa za behu obzerala na cestu. Muž s drsnou tvárou hľadel na strašidelnú sovu, ktorá sa vrátila a krúžila naokolo. Potom na Serafínin údiv vyhodil do vzduchu vychádzkovú palicu. Niekoľkokrát sa pretočila a letela priamo na vtáka, no netrafila ho. Po chvíli z nej zostala iba rozmazaná škvrna, ktorá sa stratila v tme, práve keď sa sova ukryla medzi stromy. Serafína nemala potuchy, kto je ten muž či čo to vlastne videla, ale momentálne jej to bolo jedno. Musí si zachrániť život.

Ubrániť sa vrčiacemu vlkodavovi, ktorý skáče, chniapie po nej a snaží sa ju pohryzť, je dosť zlé, lenže bojovať s piatimi naraz je nemožné. Serafína šprintovala lešom, ako najrýchlejšie vedela. Jej svaly poháňal strach. Nedovolí tým vrčiacim beštiam, aby ju dostali. Do pľúc jej prenikal chladný lesný vzduch a všetkými zmyslami vnímala paniku, ktorá v nej narastala. Vtom ju dostihol prvý vlkodav, natiahol krk so strapatou srstou, otvoril zubatú papuľu a zozadu ju uhryzol do nohy. Zvrtla sa

a udrela ho, no keď sa jej psie zuby zaryli do kože, skríkla od zlosti aj od bolesti. Pach krvi nabudil ostatné psy, takže teraz boli ešte zúrivejšie. Skočil na ňu druhý, zahryzol sa jej do pleca, a len čo mu päťou vrazila do tváre, zlostne zavrčal. Tretí jej zubami zovrel zápästie, keď sa ho usilovala odsotiť. Spoločne ju stiahli na zem a odvliekli. Vzápätí sa k nim pridali zvyšné dva psy, aby ju dorazili, a s vycerenými zubami sa jej vrhli rovno na krk.

Serafína si tesne pred tým, ako na ňu vlkodav zaútočil, zakryla krk rukou. Namiesto toho, aby sa jej doň psie tesáky zahryzli, vnikli teda do ramena. Len čo jej do kosti vystrelila ostrá bolesť, vykrikla. Druhý pes sa už medzitým chystal na smrteľný útok, keď ho do hlavy trafil kameň veľký ako päšť, až ho odhodilo. Vzápätí dostal kameňom aj jeden z ďalších vlkodavov a hneď sa skrútil, aby sa obrátil.

„Haaaa!“ ozval sa z temnoty prenikavý výkrik a s ním sa do boja zapojil chlapec s dlhými rozstrapatenými vlasmi. Udieral okolo seba päšťami, driapal nechtami a mával rukami, pričom sa otáčal a vrčal.

Serafína zúrila od bolesti. Spodnou časťou dlane vrazila do ňufáka vlkodavovi, ktorý sa jej zahryzol do ramena, a odstrčila ho od seba.

„Vstaň! Nevzdávaj sa! Uteč!“ zvolal chlapec a napadol dvoch psov, aby jej uvoľnil cestu.

Serafína sa pozviechala a bola pripravená vziať nohy na plecia. No práve keď si myslela, že s chlapcom získavajú prevahu a podarí sa im uniknúť, z tmy vyskočil jeden z vlkodavov, vrazil mu do hrude a zvalil ho. Chlapec a pes sa kotúľali po zemi, vrčali a chniapali po sebe.

Vtom sa jedna beštia vrhla aj na Serafínu, a hoci sa jej uhla, z druhej strany ju už napádala ďalšia.

„Nadlho im neutečieš!“ zakričal chlapec. „Musíš sa dostať do úkrytu!“

Serafína niekoľkokrát uskočila pred útokom ostrých tesákov, ale nemali konca kraja. Jedného psa tresla do hlavy a druhého buchla do pleca, no ďalej sa ju snažili pohryzť.

Behom cúvala, aby sa im ubránila. Potom však narazila do kolmej skalnej steny, ktorá jej zabránila v ústupe. Zohla sa do útočnej pozície a sýčala ako zviera chytené do pasce.

Odrazu sa na ňu vrhol pes a chlapec ho zložil na zem.

„Teraz!“ zvolal. „Vylez hore!“

Serafína sa obrátila a začala sa škríabať po strmej skalnej stene, ale stekala po nej voda a bola priveľmi klzká, aby po nej vyliezla. Dva vlkodavy, posmelené jej neúspešným pokusom o útek, na ňu okamžite znova zaútočili. Kopala ich do hláv, plieskala ich a udierala pästami.

„Nebuď hlúpa! Nebojuj s nimi! Lez!“ skríkol chlapec. „Musíš utekať!“

Práve keď sa chcela vyšplhať hore, napadol ju ďalší pes, no chlapec mu skočil na chrbát, cvakal zubami a škriabal ho ako divé zviera. Vlkodav zlostne zaskučal, zvrtol sa a zúrivo po ňom začal chniapať. V kľbku sa kotúlali po zemi a zvädzali neútočný boj. Vtedy sa do bitky zapojila dvojica psov s vycerenými tesákmi.

Serafína sa chopila svojej šance. Vyskočila, chytila sa vetvy rododendronu a vytiahla sa po skalnej stene. Našla výčnelok, na ktorý mohla stúpiť, aj ďalšiu vetvu. Kriky rododendronu využila ako rebrík a čo najrýchlejšie vyliezla na útes. *Skúste sem vyjsť, vy bastardy bez rúk!*

Keď už bola mimo dosahu vlkodavov, pozrela sa dolu. Dva psy pobehovali sem a tam popri úpäti útesu a hľadali cestu nahor. Ten odvážnejší a hlúpejší sa dokonca niekoľko ráz pokúsil vybehnúť po kolmej stene, ale vždy spadol. „Vráťte sa k svojmu pánovi, odporné psiská!“ zasyčala pri spomienke na temnú a tajomnú postavu.

Keď sa však rozhliadla po lese, nehľadala ich pána. Nikde nebolo ani stopy po zvyšných troch psoch ani po chlapcovi. Naposledy ho videla uprostred zúrivého boja. Nevedela určiť, kto vyhráva a kto prehráva, no zdalo sa jej nemožné, aby porazil všetkých troch naraz.

Čakala a natahovala uši, ale nič nepočula. Dva vlkodavy, ktoré sa ju usilovali dostať, zmizli. Bežali pozdĺž úpätia útesu. *Tie bastardy hľadajú inú cestu hore*, pomyslela si.

Musí sa poponáhľať, kým nebude neskoro. Vyliezla o štyri a pol metra vyššie, až sa konečne dostala na vrchol.

Bola vyčerpaná a lapala po dychu. Z hlavy, ramien

a členkov jej tiekla krv. Klesla na zem a pohľadom skúmala stromy pod sebou v snahe nájsť chlapca.

Akokoľvek pozorne ich sledovala, dolu sa nič nehýbalo a nepočula nijaké zvuky. Ako sa od nej mohli vzdialiť tak rýchlo? Je chlapec v poriadku? Unikol im? Alebo je zranený?

Stretla sa s ním prvý raz, no ešte nikdy nevidela nikoho, kto by sa pohyboval a bojoval ako on. Mal hnedastú pokožku, ohybné svalnaté telo a dlhé strapaté tmavo-hnedé vlasy, ale najväčšmi na ňu zapôsobila jeho rýchlosť a dravosť. Predpokladala, že musí patriť k ľuďom z hôr ako jej tatko – tí sú známi svojou tvrdosťou a drsnosťou. Bil sa však ako besný rys. Bolo v ňom čosi *divoké*, akoby v týchto lesoch žil stále.

Vstala a poobzerala si terén za sebou. Bol rovný a kamenistý, s húštinou krovinatého porastu, ktorá viedla do väčšej rokliny. Serafína si bola celkom istá, že vie, kde sa nachádza a ako sa dostane domov, no predsa sa obrátila a znova sa zadívala ponad útes. Divoký chlapec jej zachránil život. Ako ho môže len tak opustiť?

Bolesť po uhryznutiach a škrabancoch, ktoré utrpela v boji, bola dosť ostrá, akoby sa napichla na ostnatý drôt. Z rany na hlave jej do očí stekala krv. Potrebovala sa dostať domov.

Ponad vrcholky stromov sa zahľadela tam, kde chlapca videla naposledy. Čakala a naťahovala uši – myslela si, že začuje ozvenu boja alebo zbadá, ako na ňu odniekiaľ pozerá. Či, božechráň, kdesi na zemi zočí jeho zakrvavené, roztrhané telo bez života.

Nebud' hlúpa! Nebojuj s nimi! Lez! Jeho slová jej stále zneli v ušiach, akoby bol pri nej. *Musíš utekať!* zakričal.

Mala by poslúchnuť jeho radu a utiecť, alebo svoj vnútorný hlas a ísť ho hľadať?

Nerada robila hluk a upozorňovala na seba, keď v lese číhalo toľko nástrah, ale nenapadlo jej nič iné. Ruky si priložila k ústam a ponad vrcholky stromov zašepkala: „Haló! Počuješ ma?“

Potom vyčkávala.

Okrem svrčkov a žiab k nej však z lesa nedoliehal nijaký iný zvuk.

Tlkot srdca, ktoré jej v boji divo búšilo, sa teraz spomalil. Dych mala čoraz slabší a nohy aj ruky ťažšie. Ak sa má dostať domov, musí vyraziť čo najskôr.

Nechcela ho nechať v boji samého. Nie je typ človeka, ktorý by iného opustil v núdzi – a takisto nezabúda.

Chcela sa s ním porozprávať, zistiť, ako sa volá, kde žije alebo aspoň či je v poriadku. Kto vlastne je? Čo robí v lese uprostred noci? A prečo sa vrhol medzi svorku zlovestných psov, aby ju ochránil?

„Si tam?“ šepla znova a jej slová sa niesli pomedzi stromy.

Serafína vedela, že na divokého chlapca čakala prídlho, keď začula, ako sa k nej zo severu blížia dva vlkodavy. Obišli útes a našli cestu hore.

Poobzerala sa. Uvažovala, či sa jej podarí vyšplhať dosť vysoko na strom. Potom jej napadlo, či by nemala zliezť dolu skalnou stenou, aby ich zmiatla. Vedela však, že sama tam celú noc neprežije. Divoký chlapec jej povedal, že má odtiaľ utiecť.

A tak sa konečne rozhodla.

Nech už je ten chlapec ktokoľvek, dúfala, že sa mu nič nestalo. *Buď silný, kamarát.*

Schovala sa medzi smreký a jedle. Tieto vždyzelené dreviny rástli tak tesne vedľa seba, že si pripadala, akoby plávala oceánom ihličia. Ako sa tak predierala hustým

porastom, zistila, že stráca sily a zmocňuje sa jej zúfalstvo. Ustavične sa jej podlamovali kolená a nedokázala sa sústrediť na terén pred sebou. Dotkla sa rany na hlave a uvedomila si, že poriadne krváca. Krv jej stekala po čele až do očí.

Ďalej sa brodila cez more stromov, ale vedela, že nemá ako uniknúť psom. Z rán na ramenách a na nohách jej v návaloch vystreľovala bolesť. Musela si utrieť krv z očí, aby videla, kam ide. Pichľavé konáre boli také hrubé a vysoké, že jej zakrývali výhľad na mesiac aj na hviezdy. Tak sa ponáhľala, že jej pod nohami praskali halúzky, a hoci za normálnych okolností by nerobila taký hluk, teraz jej to bolo jedno. Musela utekať ako ešte nikdy. No aj keď sa krčila a bežala pomedzi stromy, stále počula hlas divokého chlapca: *Nadlho im neutečieš!* Chcela sa obrátiť a bojovať s nimi, ale keby ju chytili v tom hustom poraste, nevidela by, odkiaľ útočia. Určite by ju zabili. Nesmie sa zastaviť.

Odrazu vybehla z húštia, za ktorým sa rozprestieral otvorený priestor, a takmer spadla z útesu priamo do rozbúrených vln stupňovitého vodopádu. Zalapala po dychu, okamžite cúvla a chytila sa konárov.

Keď vykukla ponad okraj útesu, zistila, že nemá ako prejsť cez rieku. Útes bol privysoký a prúd priveľmi nebezpečný. *Musíš sa správne rozhodnúť*, pomyslela si. Vedela, že sa musí schovať, no momentálne jej nezostávalo nič iné, než zamaskovať svoj pach.

Pokračovala v ceste pozdĺž útesu, ktorý sa zvažoval k rieke.

Len čo zišla pod vodopád, pokúsila sa čím skôr prebrodiť cez úsek, ktorý vyzeral najbezpečnejší a najplytší. Ešte nebola v hlbokkej vode a nevedela plávať. Namáhavo kráčala tokmi prudkej rieky, ktorá jej siahala po kolená, a snažila sa dostať na druhú stranu, aby unikla vlkodavom. Horská voda bola taká studená, až ju oziabali nohy. Prúd bol rýchly a silný. Keď sa cezeň brodila neistými krôčikmi, cítila, že pod chodidlami jej tancujú šmykľavé okrúhle kamene obrastené riasami.

Došla doprostred rieky. Voda jej obmývala stehná, a tak sa jej šliapalo čoraz ťažšie. Napriek tomu sa nevzdávala. Keď si už myslela, že sa jej podarí prejsť na druhý breh, prúd ju zrazu nadvihol a nedosiahla na dno. Stratila rovnováhu a padla do ľadovej vody. Zúfalo mávala rukami a kopala v snahe dotknúť sa dna, ale zmizlo jej spod nôh, lebo prúd ju strhol do hlbokkej vody. Popritom, ako sa hádzala, skákala a horúčkovito lapala po dychu, celý čas kašľala a pľula. Prúd ju však neprestajne unášal k ďalšiemu vodopádu.

Vtom ju medzi dvoma obrovskými balvanmi vtiahol vír a vyplul ju na druhej strane. Pod vodou sa prekoprcla do tmavozeleného jazierka. Len čo sa vynorila nad hladinu, stihla sa aspoň raz nadýchnuť, kým ju znova strhla rozbúrená rieka. Opäť sa ocitla pod vodou a krútila sa v takom hlbokom víre, že v duchu sa už rozlúčila s tatkom. No potom narazila do členitej skaly. Pokúsila sa jej chytiť, ale divoký prúd ju okamžite zasa strhol. Vždy si o sebe myslela, že je silná, no v porovnaní s mocným tokom si pripadala ako mačiatko vo vode. Keď ju vodo-

pád konečne vyplul do pokojných vôd, premočená a za-
blatená vyliezla von a zvalila sa na kamenistý breh. Bola
úplne vyčerpaná.

Dostala sa na druhú stranu.

Vedela, že ak ju psy prenasledovali dolu prúdom,
opäť po nej pôjdu. Musela vstať a bežať ďalej, ale ne-
mohla sa donútiť k tomu, aby sa rozhýbala. Nedokázala
ani zdvihnúť hlavu. Ľadová voda a rozbúrená rieka jej
zo svalov vysali aj zvyšky síl. Nohy sa jej triasli. Ako tak
ležala na mokrých kameňoch na kraji brehu, Biltmore,
kde by bola konečne v bezpečí, sa jej zdal prídaleko.
Mala pocit, že sa k nemu nedostane. Bola taká dobitá,
že by sotva prešla zopár metrov, nieto ešte kilometrov,
ktoré ju delili od cieľa. Mláčky medzi kameňmi, kde sa
zvalila na zem, odrazu začali jedna po druhej tmavnúť.
Bola jej príšerná zima.

Lámala si hlavu nad tým, či divoký chlapec leží so
smrteľnými zraneniami tam, kde ho nechala, alebo stá-
le bojuje s vlkodavmi. Možno im unikol. V mysli po-
čula jeho hlas. *Uteč!* zvolal. *Uteč!* Serafína však nemohla
utiecť. Nedokázala sa pohnúť.

Zaplavil ju pochmúrny pokoj. Čosi jej našepkávalo,
aby zavrela oči a dala sa ním ovládnuť. Viečka jej zahalil
závoj škaredých farieb. Cítila, že stráca vedomie. Aké jed-
noduché by bolo poddať sa. No vtom sa v jej srdci prebu-
dila urputnosť. *Vstaň!* povedala si. *Uteč! Dostaň sa domov!*
Usilovala sa rozhýbať, pozviechať či aspoň zdvihnúť hlavu.

Otvorila oči a žmúrila cez krv. Terén na druhej strane
rieky bol rovný a nenáročný. Rástli tam paprade a brezy.

Úplne sa líšil od brehu so skalnatými útesmi. Vtedy zbadala, že z tmy sa k nej blíži svetlo. Najprv sa nazdala, že ten dojem v nej vyvoláva ligotavá hviezda, lebo obloha bola jasná. Zrazu si uvedomila, že to svetielko nie je len jedno. Videla ich viac.

Bezradne sa pokúšala nadýchnuť a očakávala ďalší útok, ale aj keď jej myseľ zastieral strach, dúfala, že to môže byť pochodeň či lampáš a že si po ňu prišiel tatko – tak ako minule.

No potom zistila, že to nie sú mihotavé plamienky lampáša. Bol to iskrivý tanec živých tvorov, ktoré poletovali ponad rieku a mierili k nej.

Sú to svätojánske mušky? čudovala sa, keď sa priblížili.

Boli však jasnozelené, oveľa väčšie a ich krídelká v letku žiarili nazeleno a nabiele ako krídla svetielkujúcich motýľov.

Aha, už mi je to jasné, pomyslela si s úsmevom. *Sú to nočné motýle.*

Všetky boli svetlozelené a žiarili vo svite mesiaca. Mihalili sa ich tam stovky, akoby ponad rieku letel celý roj. Jemne a takmer nečujne trepotali krídelkami, za ktorými sa im tiahli dlhé chvosty.

Svojho prvého nočného motýľa našla v záhradách panstva v jednu noc uprostred leta. Bola ešte malá, ale pamätala si, ako čarovne žiaril v tme presvetlenej svitom hviezd, keď ho držala v otvorenej dlani, a ako ticho mával krídlami. No bolo zvláštne vidieť ich tak veľa naraz. Vari sa jej to iba zdá? Je spomienka na dávny polnočný zážitok znakom blížiacej sa smrti?

Kým ich však z diaľky pozorovala, uvedomila si, že sa len tak nevznášajú. Leteli po prúde rieky, akoby sa chceli dostať k miestu, kde sa vlieva do ďalšej rieky, a tú budú potom nasledovať cez hory až k moru. Odchádzali odtiaľto. Presne ako vtáky.

Vtom k nej z útesu na druhom brehu rieky doľahol brechot vlkodavov. Znova si po ňu prišli.

Keď zmizol posledný nočný motýľ, Serafína sa usilovala zdvihnúť na zoslabnutých rukách, lenže nemala dosť síl. Pokúsila sa pokrčiť nohy, ale márne.

Bola si však istá, že motýle nevidela pre nič, za nič. Určite na to existoval nejaký dôvod.

Poobzerala sa a hľadala si úkryt. Všimla si brezový háj, ktorý bol od nej vzdialený niekoľko desiatok centimetrov. Snažila sa prísť na to, ako sa tam dostane, keď v tme zbadala lesknúce sa oči.

Nepribližovali sa k nej, iba ju sledovali.

Serafína od nich neodvrátila zrak a usilovala sa dýchať pokojne.

Najprv si myslela, že zle určila polohu psov, ktoré už prešli cez rieku a práve ju obkľučovali. No vlkodavy mali prenikavé čierne oči – a tieto boli zlatistohnedé.

Zaplavila ju úľava.

Vedela, kto to asi je.

„Potrebujem tvoju pomoc,“ šepla.

Pri pohľade na to, čo sa vynorilo z lesa, ju však prekol strach. Mierila k nej puma, ktorú v živote nevidela. Bola mladá, mala tmavú srst a vyzerala mocná, nebojácna a hladná. Tohto tvora určite neočakávala.

Serafína sa snažila brániť, ale nemalo to zmysel. Šelma ju mohla poľahky zabiť.

No keď sa predsa len pokúšala prísť na to, ako by s neznámym zverom mohla bojovať, spomedzi stromov vyšla druhá puma.

Uľahčene si vydýchla. Bola to silná dospelá samica, ktorú dobre poznala.

Keď bola Serafínina mama v zvieracej podobe, pripadala jej krajšia než kedykoľvek predtým. Mala hustú svetlohnedú srst a veľké laby. Silné svaly naznačovali, že má za sebou množstvo lovov. Jej tvár vynikala krásou, ku ktorej prispievali aj bystré zlatisté oči.

„Som taká rada, že si tu, mami,“ povedala Serafína. Prekvapilo ju, aký má zúfaly a plačlivý hlas.

Ibaže prv než Serafína stihla z maminých očí vyčítať nejakú odpoveď, samica náhle obrátila hlavu a zahľadela sa na druhú stranu rieky.

Vzápätí to začula aj Serafína. Prenasledovali ich vlkodavy. Tentoraz však nielen dva, ale všetkých päť. Znova boli pokope, zavýjali, brechali a vrčali. Budú pri nich každú chvíľu.

Serafínina mama sa ponáhľala k dcére a ľahla si k nej. Serafína nechápala, čo robí. Potom sa k nim pridal aj tmavší samec a niekoľkokrát do Serafíny štuchohlavou. Najprv si myslela, že pumy sa o ňu obtierajú, aby zamaskovali jej pach, ale vzápätí si uvedomila, o čo im v skutočnosti ide.

Serafína vyliezla mame na chrbát a chytila ju okolo krku a pliec. Hneď nato samica pomaly vykročila medzi stromy s druhou pumou po boku. O chvíľu zrýchlili. Serafína cítila na tvári maminu srst i to, aké má silné pľúca a svaly. Samica sa pohybovala lesom čoraz svižnejšie a čoskoro už bežali.

Pre Serafínu to bol neuveriteľný pocit, keď takto uháňala lesom uprostred noci, zatiaľ čo mamine boky sa pri

každom ráznom a obratnom, no nečujnom skoku prudko vlnili. Sprevádzal ich tmavý samec. Serafína už veľa rás snívala o takomto behu, ale ešte nikdy v živote tak neletela. Udivovalo ju, aké plynulé a vrtké sú mamine pohyby a ako šikovne dokáže meniť smer a rýchlosť. Prítom však stále pôsobila elegantne a mocne.

Len čo pumy dobehli na vysoko položený výbežok, zastali a pozreli sa na riekú. Sledovali, ako Serafínin pach dovedol päť vlkodavov k brehu a ako prešli rovno na druhú stranu. Netušili, že Serafínu stiahol silný prúd. Keď ju vtedy rieka strhla a unášala preč, pripadalo jej to ako hotová katastrofa, no teraz pochopila, že ju to zachránilo. Vlkodavy ňuchali naokolo a zmätene krúžili po brehu. Stratili stopu. Čím dlhšie pobehovali pozdĺž rieky, tým boli bezradnejšie.

Nemôžu ma nájsť, pomyslela si Serafína s úsmevom a pevne sa držala maminho chrbta. Cítia iba pach pumy.

Odrazu sa znova pohli. Trielili lesom ako opreteký, preskakovali menšie úžľabiny a potoky a predierali sa pomedzi paprade. Konáre a kmene sa okolo nich len tak mihali. V ušiach jej svišťal vietor.

Utekali tak dlho, že noc pokročila, Serafíne sa zatvorili oči a jediné, čo cítila, bol pravidelný rytmus behu, chladný vzduch, ktorý ich obklopoval, a teplo maminho tela.

Serafína sa zakrátko zobudila na mäkkej jasnozelenej tráve, ktorá žiarila v mesačnom svite. Na tele pocítila teplú srseň a jemné chvejivé pradenie. To sa k nej tísli dve mamine mláďatá a labkami jej masírovali chrbát. Od radosti, že Serafínu vidia, ju príjemne škrabkali. Nedokázala potlačiť úsmev. Na pleciach cítila ich ňufáčiky a na krku ju štekli fúzmi. Za posledné týždne, keď ich chodila navštevovať do maminej nory, si svojho nevlastného brata a sestru zamilovala a vedela, že je to vzájomné.

Dotkla sa rany na hlave. Zakrýval ju obklad z lístia, ktorý zastavil krvácanie a otupil bolesť. Zranenia na ramenách a na nohách jej mama ošetrila teplým zábalom z lesných bylín. Bola si istá, že by sa mohla pohnúť, ak by to bolo potrebné, hoci to nechcela skúšať. Už

v minulosti si všimla, že bolesť ju nespomaľuje tak ako mnohých iných ľudí. Aj tatka tým neraz prekvapila. Ani chladné počasie jej nerobilo problém. To, že ju len tak niečo nezlomí a nevzdala sa, hoci bola dotlčená a krvácala, zrejme dostala do vienka ako jej príbuzní. No liečivé obklady na odreninách a ranách jej prinášali príjemnú úľavu.

Keď na pleci pocítila nežný dotyk ruky, zdvihla oči. Mama bola v ľudskej podobe – mala zlatisté mačacie oči, výrazne hranaté lícne kosti a dlhé svetlohnedé vlasy. Najpozoruhodnejšou črtou na jej tvári však bolo to, že Serafína pri každom pohľade na ňu videla, ako veľmi ju mama ľúbi.

„Si v bezpečí, Serafína,“ povedala jej mama po tom, čo skontrolovala obklad na hlave.

„Mama,“ vyslovila slabým trhaným hlasom.

Keď sa Serafína poobzerala, zistila, že mama ju odniesla hlboko do lesa na čistinu so sochou anjela neďaleko starého obrasteného cintorína. Pod tmným plášťom pokrútených hrčovitých stromov a hustým porastom popínavých rastlín sa tam dusili popraskané náhrobné kamene pokryté lišajníkom. Z mŕtvych konárov visel strapatý mach a z čiernej zeme sa dvíhala strašidelná hmla. No siahala iba po čistinu, takže na tom malom okrúhlym priestore zostávala tráva krásne zelená a svieža dokonca aj v zime. Uprostred stála kamenná socha anjela v ženskej podobe s krídlami a lesklým oceľovým mečom. Anjel akoby ochraňoval čistinu na hranici vekov a vďaka nemu tam vládla večná jar.

Jej mama vychovávala dve nové mláďatá v nore pod koreňmi veľkej vrby na kraji čistiny. Tá sa v jednu noc zmenila na bojisko, na ktorom Serafína a jej spojenci porazili pána Thorna, muža v čiernom plášti.

Nájdite čierneho! prikázal nedávno bradatý muž vlkodavom. Mimovoľne sa poobzerala po čistine a hľadala stopy po čiernom plášti, ktorý čepelou anjelského meča ostrou ako britva rozrezala na franforce. Bola si istá, že ho zničila, ale mala rozbiť aj striebornú sponu a spáliť zdrapy látky. Zahľadela sa na cintorín posiaty nakláňajúcimi sa náhrobkami a rozdrúzanými rakvami a uvažovala, čo sa mohlo stať so zvyškami plášta.

Odjakživa sa sama zakrádala temnými chodbami Biltmoru. Celý život lovila. Riadila sa inštinktom. Nikdy netušila, prečo má dlhú ohnutú chrbticu, inak zrastenú kľúčnu kosť a na každej nohe len štyri prsty. Nevedela, prečo na rozdiel od ostatných vidí aj potme. No keď konečne stretla svoju mamu, pochopila to. Jej matka bola *divošelma*, teda puma, ktorá sa dokázala meniť na človeka. Serafína rozumela tomu, že nie je iba dieťa. Bola *mláďa*.

Zúfalo sa však chcela naučiť viac, a tak už niekoľko týždňov každú noc lovila s mamou. Nielenže lepšie spoznávala les, ale postupne sa dozvedala, čo vlastne znamená byť divošelmou. Svedomito mamu počúvala, a keď bola v zvieracej podobe, pozorne ju skúmala. Sústreďovala sa celou svojou dušou i srdcom, presne ako ju to mama učila. Nespočetne veľakrát sa pokúšala predstaviť si, ako by vyzerala a ako by sa cítila, no nikdy sa nič

nestalo. Nikdy sa jej nepodarilo premeniť. Naďalej zostávala dievčaťom. Tak veľmi teraz túžila poprosiť mamu, aby jej znova pomohla vyskúšať to. Mala však nepríjemný pocit, že odmietne.

Mláďatá sa popred ňu tmolili a maznali sa s ňou ňufáčikmi, Serafína ich tľapkala, objímala a hladkala po hlave. Boli to čistokrvné pumy, nedokázali meniť svoju podobu, ale od začiatku ju prijali medzi seba. Akoby si nevšimli, že má krátke zuby a nenarástol jej chvost, alebo im to bolo jedno.

Vítalo jej v hlave, kam sa podel tmavý samec. Nemohol to byť otec mláďat, na to bol primladý. Tak prečo ich sprevádzal?

„Kto bol ten samec, mami?“ opýtala sa. „Ten mladý...“

„Nestaraj sa oňho,“ zavrčala mama. „Vravela som mu, aby sa od nás a najmä od teba držal ďalej. Toto nie je jeho teritórium a dobre to vie. Iba tadiaľto prechádzal s ostatnými.“

Serafína sa na ňu prekvapene pozrela. „S ostatnými? Koho tým myslíš?“

Mama sa dotkla jej líca. „Potrebuješ si oddýchnuť, maličká,“ povedala a začala sa odťahovať.

„Prosím, vysvetli mi, čo sa deje,“ žobronila Serafína a chytila ju za ruku. „Kto sú tí ostatní? Prečo zvieratá odchádzajú? Čo bol zač ten muž v lese? Načo prišiel?“

Mama sa jej zadívala do očí. „Nikdy nedovoľ, aby ťa niekto v lese videl alebo počul, Serafína. Vždy buď nenápadná a pohybu sa potichu. Tak budeš v bezpečí.“

„Nechcem byť *v bezpečí*. Chcem vedieť, čo sa robí,“ vyhrkla. Až potom si uvedomila, ako detsky tie slová vyzneli, ibaže už ich nemohla vziať späť.

„Chápem tvoju zvedavosť. Ver mi,“ povedala jej mama láskavo a pohladkala ju po ramene. „No čo si myslíš, koľko máš životov, maličká? Les je pre teba priveľmi nebezpečný. Raz v noci sa možno stane, že ťa nestihnem zachrániť.“

„Chcem sa meniť ako ty, mama.“

„Viem, mačiatko. Mrzí ma to,“ poznamenala a utrela jej líce.

„Povedz mi, čo mám robiť,“ prosíkala. „Budem ďalej trénovať.“

Mama však pokrútila hlavou. „Mláďatá divošeliem sa menia spolu s mamami, keď sú ešte maličké, skôr než vedia chodiť, behať či rozprávať. Zžijú sa s tým natoľko, že si tak predstavujú samých seba. Už si ani nespomenú, že niekedy to bolo inak. Vnímajú sa ako divošelmy a aj sa nimi stanú. Je mi ľúto, že som ťa to nemohla naučiť, kým si bola malá.“

„Nauč ma to teraz, mami.“

„Veď sa o to snažíme každú noc – dobre to vieš. No obávam sa, že už je pre teba neskoro. Nikdy sa nedokážeš premeniť.“

Serafinu tak sklamali a zaboľeli mamine slová, že prudko zavrtila hlavou a takmer na ňu zavrčala. „*Cítim*, že to dokážem. Nevzdávaj to so mnou.“

„Les je pre teba priveľmi nebezpečný,“ zopakovala mama a oči sa jej naplnili smútkom.

„Môžeš so mnou odísť do Biltmoru v ľudskej podobe,“ navrhla Serafína nadšene. „Tak by sme boli spolu.“

„Serafína,“ oslovila ju mama nežným, ale zároveň pevným hlasom, akoby vedela, aká opustená a zmätená si jej dcéra pripadá. „Dvanásť rokov som bola uväznená v zvieracej podobe. Neviem si predstaviť, aké by bolo, keby som sa vrátila do sveta ľudí, aspoň zatiaľ. Musíš to pochopiť. Mala som rozpoltenú dušu. Potrebujem, aby sa zahojila a aby som porozumela, čím vlastne som. Veľmi ma to mrzí, ale teraz patríam do lesa a musím sa postarať o svoje malé.“

„Lenže...“ ozvala sa Serafína.

„Počkej,“ prerušila ju mama láskavo. „Nechaj ma dokončiť, potrebujem ti to povedať.“ Odmlčala sa a bolo vidno, že ňou zmietajú emócie. „Počas tých dvanástich rokov, keď som bola puma, si bola takisto uväznená. Bola si uväznená vo svojej ľudskej podobe.“ Serafínina mama si z oka utrela slzu. „Si v nej doteraz. Vyrástla si ako človek a aj si ním zostala. Ja som zasa divoželma.“ Zahľadela sa na zem, zhlboka a prerývane sa nadýchlá a potom znova uprela zrak na Serafínu. „Som taká vďačná za to, že sme mohli spolu pobudnúť, že som ťa spoznala a mala som možnosť zistiť, aké úžasné dievča sa z teba stalo. Lúbim ťa celým srdcom, Serafína, ale nemôžem ti byť takou mamou, akou by som mala.“

„Mami, prosím, nehovor také veci...“ vyjachtala Serafína.

„Nie, Serafína,“ povedala jej mama a chytila ju roztrasenými rukami. „Počúvaj ma. Dnes večer si takmer

zomrela. Nikdy som ti nemala dovoliť, aby si sa túlala po lese sama. Skoro som ťa stratila.“ Hlas sa jej zlomil. „Nemáš ani potuchy, ako veľa pre mňa znamenáš... a nedokážeš si predstaviť, aké temné sily sa dali do pohybu. Chcem, aby si sa vrátila do Biltmoru a zostala tam. Je to tvoj domov. Ja musím vziať mláďatá a odísť. Les je pre teba priveľmi nebezpečný, najmä teraz.“

Serafína sa na ňu pozrela. „Ideš preč? Čo myslíš tým ‚práve teraz‘? Prezraď mi, čo sa deje, mami. Prečo zvieratá odchádzajú?“

„Do tohto boja sa nemôžeš zapojiť, Serafína. Nedo-kážeš bežať dosť rýchlo, aby si unikla tomuto nebezpe-čenstvu, lebo nemáš štyri nohy. Nemôžeš ani vystrčiť pazúry a zápasiť. Keď si odpočynieš, chcem, aby si šla domov. Buď veľmi opatrná. Nepribližuj sa k ničomu, čo uvidíš. Choď rovno do Biltmoru.“

Serafína sa snažila zadržať plač. „Mami, chcem byť s tebou tu v lese. Prosím.“

„Serafína, nepat...“

„Nehovor to!“

„Musíš počúvať, čo ti vravím,“ povedala ráznejšie. „Nepatríš sem, Serafína.“

Serafína si z očí zlostne utrela slzy. Chcela tam patriť. Túžila po tom väčšmi než po hocičom inom. Mamine slová jej trhali srdce. Plánovala sa s ňou ďalej hádať, no mama už nepokračovala.

Potom položila Serafíninu hlavu na zem. „Dala som ti niečo, čo ti pomôže zaspáť. Keď sa zobudíš, budeš sa cítiť lepšie.“

Serafína pokojne ležala, ako jej mama nakázala, ale bola veľmi zmätená. Či sa už vráti do Biltmoru, alebo zostane v lese, predovšetkým chcela konečne niekam patriť. Zdalo sa, že má priateľov, ktorí nie sú jej priateľia, a príbuzných, ktorí nie sú jej príbuzní. Mala pocit, že v lese sa zhromažďuje zlá sila a vniká jej do srdca, podobne ako jej čierny plášť pomaly opantával dušu.

Ležala pri soche anjela a odrazu pocítila, že upadá do hlbokého temného spánku, akoby sa rútila do bezodnej priepasti a svojmu pádu nemohla nijako zabrániť.

Keď sa o niekoľko hodín prebrala, už neležala na trávke. Zistila, že sa ocitla v úplnej tme, a všade naokolo cítila hlinu.

Serafine trvalo niekoľko sekúnd, kým si uvedomila, že leží v maminej nore. Zrejme ju tam odniesla, keď spala.

Bolo jej teplejšie a cítila sa silnejšia. Pozviechala sa na kolená, štvornožky vyliezla von a zastala na čistine so sochou anjela, ktorú zaplavoval mesačný svit. Pri pohľade na hviezdy mala pocit, akoby prešlo niekoľko hodín.

Už nekrvácala a rany ju neboleli tak ako predtým. No keď sa poobzerala, pichlo ju pri srdci. Jej mama, mláďatká a tmavý samec boli preč. Nechali ju samu.

V hline našla vyrytý odkaz.

KEĎ ŤA ZRAZIA NA KOLENÁ,
PRÍĎ TAM, KDE SA LEZIE PO ZEMI
A DÁŽĎ JE STENA.

Serafína sa zamračila. Nevedela, čo tie slová znamenajú ani či sú vôbec určené pre ňu.

Porozhliadala sa po čistine a vzápätí sa zadívala medzi stromy. V lese sa nehýbalo nič okrem hmly, ktorá sa dvíhala pomedzi mokré a trblietajúce sa konáre. Nepočula ani jediného živého tvora. Pripadalo jej to, akoby z celého sveta ostala len čistina.

Myslela na svoju mamu, mláďatá, na tmavého samca i na to, čo jej mama povedala: *Nepatríš sem, Serafína*. Zo všetkých rán, ktoré utrpela, ju práve táto bolela najväčšími.

Potom si spomenula na Braedena, na tatka, na Vanderbiltovcov a na všetkých v Biltmore, ktorí cez deň žili úplne odlišne ako ona.

Ani tam nepatríš.

Ako tak stála uprostred čistiny so sochou anjela, pomaly si uvedomila bolestivú pravdu.

Znova zostala sama.

Ako prst.

Keď si pomyslela na to, čo podľa maminých slov nikdy nedokáže, ubolená, zlomená a rozjatrená časť z nej si chcela iba kľaknúť a plakať. Nechápala to. V jej živote sa udialo toľko zmien, že bola plná nádeje, ale teraz mala pocit, akoby uviazla kdesi uprostred, akoby nikam nepatrila – do lesa ani do domu, noci ani dňu.

Po dlhom čase zdvihla hlavu a pozrela sa na nádhernú kamennú sochu anjela v ženskej podobe, na elegantné a silné krídla a na dlhý oceľový meč. Potom si prečítala nápis vyrytý do podstavca.

NÁŠ CHARAKTER SA NEFORMUJE NA PRAHU
VYHRATÝCH ČI PREHRATÝCH BITIEK,
ALE BOJOV, NA KTORÉ NAZBIERAME ODVAHU.

Ešte raz sa zahľadela do lesa. Rozhodla sa, že bez ohľadu na to, čo dokáže či nedokáže, bez ohľadu na to, kto ju chce alebo nechce, stále je HLP. Tým si bola istá. A dnes večer videla v lese veci, ktoré si nevedela vysvetliť. Netušila, kto je bradatý muž, no očividne je taký temný, že zvieratá pred ním utiekli, a taký nebezpečný, že aj jej mama ho pokladá za neporaziteľného. Mama bola presvedčená, že v lese číhajú najtemnejšie nebezpečenstvá, a nepochybne mala pravdu. Serafína však z vlastnej skúsenosti vedela, že niekedy sa vkradnú aj do domu. Spomenula si na koč bez kočiša a štyri žrebce, ktoré mierili do Biltmoru. Prisahala by, že v koči bol ešte niekto ďalší. Pod akou zámienkou sa tu zjaví ten neznámy a votrie sa do domu Vanderbiltovcov? A do *jej* domova? Načo prišiel? Je to zlodej? Alebo špión?

Ako tak Serafína stála na čistine so sochou anjela, dospela k rozhodnutiu. Ak je v dome potkan, nájde ho.

Serafína zastala na kraji biltmorskej lagúny, čupla si do lesného porastu a pohľadom skúmala okolie, či nevidí nejaké nebezpečenstvo.

Čakala a číhala.

Z úkrytu nevidela nijaké náznaky problémov. Všade bolo ticho a všetko vyzeralo pokojne.

Hladina lagúny pripomínala zrkadlo, odrážala posledné trblietajúce sa hviezdy, ktoré onedlho vystrieda úsvit. Tesne ponad hladkú vodu preletela rodinka labutí, potom zakrúžila a pristála na nej, čím rozčerila odraz hviezdnatého neba.

V diaľke na vrchole kopca sa veľkolepo vypínalo sídlo Biltmore, akoby vyrastalo spomedzi stromov v parku, ktorý ho obklopoval. Len čo na jeho múry dopadli prvé

lúče slnka, okná sa zaleskli. S modrou bridlicovou strechou, elegantnými klenbami a so špicatými vežičkami pôsobil ako rozprávkový zámok z dávnych čias, o akých čítala v knižnici veľkého domu, kým všetci spali.

Keď sa naň pozrela, srdce jej naplnilo príjemné teplo. Bola rada, že ide domov. Rozhodla sa, že sa pokúsi oživiť svoje priateľstvo s Braedenom a určite sa znova poďakuje pani Vanderbiltovej za šaty. Okrem toho urobí všetko pre to, aby dbala o tatka. No v prvom rade sa musí mať na pozore pred neznámymi, ktorí v noci pricestovali do Biltmoru. Rany ju už boleli menej, ale znepokojovali ju desivé obrazy bradatého muža z lesa a ďalšej postavy v koči, ktoré jej neschádzali z mysle. Navyše si stále lámala hlavu nad tým, čo sa stalo divokému chlapcovi, ktorý jej pomohol a vzápätí zmizol.

Vybrala sa k domu a šliapala hore kopcom cez otvorenú lúku posiatu veľkými stromami. Opatrne sa poza ne zakrádala, aby ju nik neuvidel.

V diaľke zazrela dvoch mužov so psom, ktorí mierili na kraj lesa. Čupla si a schovala sa. Okamžite rozpoznala štíhlu postavu pána Vanderbilta, majiteľa sídla. Mal tmavé vlasy, plstený klobúk, horársky kabát a čižmy, ktoré mu siahali po lýtka. Keď chodieval von pri príležitosti rôznych spoločenských udalostí, často nosil elegantnú paličku ako väčšina džentlmenov. Dnes si však namiesto nej vzal turistickú palicu z gaštanového dreva so špicatým kovaním na rukoväti a s koženým remienkom na zápästie. Po jeho boku verne kráčal Cedric, veľkánsky bielo-hnedý bernardín. Za posledné týždne spo-

znala pána Vanderbilta oveľa lepšie. Ten tichý muž pre ňu v niektorých ohľadoch stále zostával záhadou, no vážila si ho a dúfala, že je to vzájomné. Uľavilo sa jej, že je v poriadku. Zrejme sa vybral na skorú rannú prechádzku. Rozhodne to bol dobrý znak, že v Biltmore je všetko tak, ako má byť.

Ale potom zbadala chlapa, ktorý ho sprevádzal.

Na sivom obleku mal dlhý svetlohnedý kabát a v ruke držal vychádzkovú palicu s guľatou mosadznou rukoväťou, ktorá sa pri chôdzi ligotala na slnku. Jeho tvár vyzerala staro. Hlava mu plešivela a mal hustú sivú bradu. Serafína podozrievalo prížmúrila oči. Hneď si spomenula na desivého muža s drsnou tvárou a lesknúcimi sa striebřistými očami, ktorého zahliadla v lese. Až znepokojivo sa podobali. No ako ho tak sledovala, usúdila, že to nie je on.

Chlap, ktorý šiel s pánom Vanderbiltom, bol starší, ohnutejší a pohyboval sa pomalšie. Hoci jeho tvár dobre nevidela, a tak netušila, kto to je, pripadal jej povedomý. Okrem toho si pamätala, že bradatý neznámy s vlkodavmi vystúpil z koča a poslal ho do Biltmoru. Bol to teda jeho spolucestujúci? Alebo sluha, ktorého vyšikoval napred ako špióna? Čo ak to bol démon rovnako ako muž v čiernom plášti? Vedela, že v noci do Biltmoru niekto prišiel. Potrebovala len zistiť kto.

Ukryla sa za veľký čierny orech a pozorovala dvoch džentlmenov. Keď pomaly vošli do lesa, neznámy koncom palice vyryl do zeme dierku. Vzápätí vytiahol čosi z koženej kapsy, ktorú mal na pleci, kľakol si a zahrabal to tam. Serafína sa to zdalo veľmi zvláštne.

Chlapi so psom napokon zmizli v lístí a Serafínu zanechali plnú pochybností o tom, kto je ten cudzinec a čo má spoločné s mužom, ktorého videla v noci.

Opäť sa pustila hore kopcom k domu a popritom premýšľala nad všetkým, čo práve zažila. Keď pri stajniach zbadala Braedena, ktorý si sedlal koňa, poskočilo jej srdce.

Pri pohľade na to, že jej priateľ je živý a zdravý, sa Serafína usmiala a cítila, ako sa jej uvoľňujú svaly. Teraz si už bola istá, že ten, kto sa v noci doviezol kočom do Biltmoru, jej kamarátovi neublížil. Hneď sa Braedenovi chystala porozprávať, čo sa jej stalo v lese, a varovať ho pred tým, čo videla.

Braeden mal na sebe ako zvyčajne hnedé tvídové jazdecké sako a vestu, bielu košeľu a béžovú kravatu. V kožených jazdeckých čižmách sa pohyboval bez námahy. Strapaté hnedé vlasy mu mierne povievali vo vetre. Neprekvapilo ju, že má po boku svojho dobermana Gideana. Zdalo sa, že Braeden si vytvoril trvalé puto s každým zvieraťom, ktoré stretol. S nezvyčajným čiernym psom so špicatými ušami sa spriatelil pred niekoľkými rokmi, keď s rodinou cestoval po Nemecku. Po tragickej smrti jeho najbližších, ktorí zahynuli pri požiari domu, sa z chlapca a zo psa stala nerozlučná dvojica. Pred tým, ako Braeden prišiel bývať do Biltmoru k strýkovi a našiel si zopár nových kamarátov, bol Gidean svojím spôsobom posledný člen rodiny, ktorý mu ešte ostal.

Serafína vedela, že Braeden chodieval každý deň jazdiť. Preháňal sa po poliach ako víchor a jeho kôň cválal

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.